MARIANNA DE-BUSS

JESENIAS

Město šílenců

Jesenias
Město šílenců

Marianna De-Buss

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání
a 151.eknihu v edici Solis
Autor © Marianna De-Buss
Redakce a korektura: Eva Slavíková
Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc, Irena Nová
Sazba: Kristýna Tichá
Obálka a grafika v režii autorky
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-77-6 (epub)
978-80-88525-78-3 (PDF)

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Anotace

Město Jesenias je v plamenech. Píše se rok 2045 a v troskách lidské civilizace nastolila tvrdou diktaturu Milice. Hlad, rozpad morálky a nespravedlivé rozsudky vyženou zoufalé obyvatele do ulic.

Vůdkyně povstalců Viktorie padne do léčky přímo uprostřed rozběsněného davu. Jejím věznitelem se stává Derek, elitní voják, od kterého nelze čekat milost. Místo rozkazu k popravě však přichází nepochopitelná zrada: Derek ji zachrání a oba se ocitají na útěku do mrtvé krajiny pouště a skal.

Hnutí odporu se formuje k závěrečné bitvě a čas neúprosně běží. Existuje ještě naděje na nový začátek, nebo je lidstvo odsouzeno k zániku kvůli vlastním chybám?

Strhující dystopický román o odvaze, zakázané lásce a přežití…

PROLOG

Vše se nám rozpadalo před očima a přírodní katastrofy Zem přetvářely dle svého a proti naší vůli. Měli jsme se semknout, přestat se Zemí bojovat a začít ji chránit. Namísto toho jsme stáli proti ní a proti sobě navzájem. Pokud po nás přijde další generace, ať se poučí z našeho selhání.

Země je kvůli nám rozervána na kusy a my jen taktak přežíváme z mála – z toho, co zbylo, kvůli holému zápasu o přežití, zatímco všechno kolem umírá. A my se nechtěli stát součástí této smrti. Postupně jsme pochopili, že jsme pro Zemi jako kobylky. Vrhli jsme se na vše a zničili to. Že jsme jako zhoubný virus, který ji zabíjí. Ale nedokázali jsme přestat.

A v tomto světě jsme rozpoutali válku mezi sebou. Jaká ironie. Namísto toho, abychom se naučili chránit to, co zbylo, jsme neustále brali a přitom zápasili jeden s druhým.

Stále jsme věřili, že tohle jednou skončí. Nastolí se nový řád a my budeme žít v míru. A to nejen jeden s druhým, ale společně pro tento svět a Matku Zemi. Věřili jsme, že opět najdeme rovnováhu.

Víra nám dávala sílu k boji a sílu přežít. Mír nemohl přijít bez války, ale válka stále plodila jen násilí. Kde hledat schůdnou cestu? Poučili jsme se z minulosti, kdy vláda padla, a doufali jsme ve zdárnou budoucnost.

Blížil se okamžik, na který jsme celých pět let čekali. Závěrečná bitva. Dvě slova, která jsme toužili slyšet už tak dlouho… Naskytla se nám jedinečná šance na úspěch. Vše se mohlo pomalu vrátit do normálu dříve, než by příroda a svět řekli definitivně dost.

Rena

Troufám si tvrdit, že si šanci zasloužíme, abychom napravili to, co lidé způsobili, pokud to však ještě napravit lze… (Rena)

Matce Zemi stříháte vlasy, když kácíte deštné pralesy.
Činíte jí nezhojitelné jizvy, když stavíte silnice a dálnice.
Vaši železní ptáci prořezávají oblohu a prší, když pršet nemá.
Zimu jste oteplili.
Nastal veliký chaos, ale nikdo neslyší, jak moc se zlobí…

Náčelník Seattle

1. Demonstrace

„Až zemře poslední strom a poslední řeka bude otrávená
A poslední ryba bude chycená,
Až potom si uvědomíme, že peněz se nenajíme.“

Náčelník Seattle 1854

Dav jako rozběsněné stádo nikde nezačínal a nebral konce. Se vztekem naplněnou tváří tvořil každý člověk součást této nespokojené masy. V hukotu a křiku brala směr, ubírající se ke kopci Mount Evile.

Ulice se brzy stala nepřehlednou. Rozzuření obyvatelé vykřikovali: „Chceme lepší zákony!“ „Doživotí! Dejte mu doživotí!“ Mávali transparenty. Nesouhlasili s rozsudkem vyneseným nad dvaatřicetiletým mužem.

Obětí se stala jeho matka. Dvouletý trest brali občané jako výsměch celé společnosti. Proto tohoto dne vzali ulice Jeseniasu útokem.

Polil ji benzínem a zapálil ji. Když se jí podařilo uhasit oheň ve sněhu, ubil ji. Příčina jeho chování nebyla objasněna. Drogy? Alkohol? Pravda zůstala utajena, včetně jeho jména. Rozsudek padl anonymně. Nic z toho nemělo vyjít na povrch.

Lidé neměli v úmyslu pouze křičet. Chtěli konat. Vitrínou obchodu cosi proletělo. Zvuk roztříštěného skla splýval s křikem davu. Ti, kteří byli poblíž, se snažili krýt před odlétávajícím sklem. Ke slovu přišly i dlažební kostky. Házeli je po těžkooděncích, kteří měli rozlícený dav potlačit. Cílem však nebyli jen oni. Lidé neviděli jinou možnost, jak uklidnit svůj vztek a projevit odpor, než v likvidaci všeho, co jim přišlo pod ruku.

S baseballovými pálkami se vrhali na auta a s pokřikem po nich skákali. Vzduchem létaly dělobuchy, zápalné lahve, hořely odpadkové koše, kontejnery a vozidla. Z hořících budov vybíhali vyděšení lidé. Ve snaze civilistů i policie rozbouřený dav potlačit propukaly pouliční bitky.

Nebáli se ničeho. Dopadení? Trest? Zbití těžkooděnci? Pár ran navíc od civilistů? Jejich mysl se zatměla. Měli vztek, chtěli spravedlnost, nezajímaly je následky. Tak se zanedlouho hlouček demonstrantů s druhou skupinou chodců utkal v přímém boji.

Pochodující dav vše ničil. Jiní využívali chaosu k rabování.

Tento den byl nemilosrdnou ukázkou toho, co dokážou vyburcovat zákony stojící proti zdravé veřejnosti. Všeobecně zde bylo buřičství na

denním pořádku.

Rozpadající se město bylo odrazem dekadence. Z domů s vymlácenými okny opadávala omítka. Vítr si pohrával s odpadky coby symbol rozkladu jak společnosti, tak systému. Pytle s odpadem se povalovaly kolem popelnic, kde je trhali hladoví divocí psi hledající zbytky. Větší polovinu obyvatelstva tvořila ta nejzašlejší spodina. Jejich vzhled poukazoval na velmi tvrdé podmínky – v poklesku morální spravedlnosti a soudnosti vládních složek.

Kdo se včas neukryl před demonstranty, na vlastní kůži pocítil, jakou mají sílu. Hnacím motorem byla jejich nelibost, kvůli které, bez studu a hanby nad spouští, jaká za nimi zůstává, pochodovali městem. Všelijak se snažili dát najevo svou sílu. Celý ten obraz dění a úpadku dokreslovaly polorozbořené domy, trčící bez střech do chladné oblohy bez slunce.

Milice doufala, že dnešní obzvláště mrazivý den demonstranty zažene. Jejich odhodlání však bylo silnější než vliv počasí. Byli bezmezně přesvědčeni o svém boji za správnou věc a spravedlnost. Jenomže co tahle slova znamenala ve světě, kde se podporují tvrdé diktatury, korupce, bezpráví, a vláda monarchie?

Milice se nezabývala jejich protesty. S vědomím vlastní moci si nepřipouštěla ohrožení. Je zde řídící silou. Oni se musí podřídit jí.

Ano, ve své podstatě. Ale reálně? Dnes jich je víc než jindy. Protesty jsou četnější. Milice si může namlouvat, co chce. Realita je trochu jiná.

Odstřelovači se přemístili do nejvyšších pater sídla. Čekali na povel, kdy mohou pálit do davu. Vůdce, který měl hlavní slovo, stál opodál, ruce za zády, s tvrdým výrazem ve vráscité tváři.

Opovržlivě shlížel na dav ženoucí se kopcem k jejich hlavní bráně.

„Ta nicotná spodina!“ syčel skrze zuby a oči mu plály vztekem. „Kde berou tu drzost?!“ V této větě zaznělo ještě i cosi mimo pohrdání. Bude se na jejich vzdor odpovídat střelbou? Nebo jen v tichosti přihlížet, protože stejně nezmůžou nic? Zůstanou vzbouřenci za branami nebo proniknou dovnitř? Byl obezřetný. Jeho soustředěný pohled to neskrýval.

Amadory

„Pošleme tam oddíl Milice?“ zeptal se muž, který přistoupil k hlavě tohoto státu; hrdému symbolu mocnosti.

Voják se snažil o nenápadné pohyby. Snad vlivem obav z jeho reakce? Vůdcův ledový pohled byl vtažen do davu, jehož křik se vznášel do výšky vojenské budovy. Voják a monarcha hleděli stejným směrem.

„Ještě je čas,“ konstatoval hrubým hlasem. Na jeho stařičké tváři se nepohnula neklidem ani jediná vráska. Povislé rty se mu zavlnily do otrávené grimasy. Zúžené oči arogantně vyhlížely z obličeje pozvolna vysychajícího stářím.

„I kdyby dorazili až k našemu sídlu, nedostanou se přes brány a odstřelovače,“ promlouval monotónním hlasem, jako by mluvil spíše sám k sobě.

„Ale co když ano?!“ projevil vojín své obavy. „Je jich moc! Naše bezpečnost může být narušena!“

„Tato budova nebyla nadarmo postavena na místě, kde stojí!“ nechal se slyšet vůdce. „Zaručuje to její nedobytnost!“

„Ale Amadory!“ překvapeně vykřikl. „Je na čase vyslat stráž! Je třeba chránit obyvatelstvo!“ snažil se ho Noel přesvědčit o správnosti svého úsudku. Na starém muži ale nebyla znát jakákoli změna názoru.

Pro tuto chvíli nemínil cokoli dělat. O to méně měl v plánu dav potlačit už jen pro bezpečí civilistů, natož pak pro to jejich – vojáků v usedlosti. Pravdou bylo, že první věc ho nezajímala, s tou druhou si dával načas.

Noelovi se nedostalo odpovědi. Rozhodl se raději mlčet a ostrým pohledem sledoval celý nesourodý zástup.

Amadory, ukotvený u okna, si uchovával svou strnulou a suverénní pozici. V rozkročném postoji založil ruce na břiše a sledoval postup davu.

Neviděl ji, ale byl přesvědčen, že mezi nimi je. Nezapomínal na její odhodlání a vzpurnost, díky které je schopna mu čelit. Je silná, vzdorovitá, bojovná. Přestože ji nikdo neviděl od doby, co po ní zahájili pátrání, dokázal si ji mezi těmi lidmi představit.

„Amadory," oslovil ho s povzdechem Noel. „Proč odmítáte zavolat oddíl Milice? Nemůžeme mít vhodnější chvíli je rozprášit!"

„Řekl jsem ne!" vyštěkl a ohnal se po něm. Jeho silné prsty mu navzdory pokročilému věku vší silou vztekle tiskly hrdlo, až dokud z něj nevyprchával vztek. Mladému Noelovi chyběla odvaha mu vzdorovat.

Do půli těla vystrčil vojáka z okna. Byl vyděšený a rudnul, zatímco vůdce mu zlostně syčel do ucha: „Když tě teď shodím, komu budeš scházet? Jsi neschopný tupec!"

V pudu sebezáchovy máchal rukama, vyděšen vědomím, co je pod ním.

Amadory se od něj nakonec odtáhl.

„Pusťte mě!" zasyčel zoufale Noel, paradoxně až ve chvíli, kdy držení ochablo. Zachrčel a držel se za hrdlo. Upadl na kolena, lapajíce po dechu.

Amadory zaburácel: „Ehrrr, nestojíš mi za to, abych si tvou krví špinil ruce!"

Vrazil do Noela, až se střetl se zdí, a posměšně protáhl rty.

Opět se zahleděl do hemžících se lidí. Změť nespokojeného lidu byla horlivá. Postupovali, povzbuzováni halekáním ostatních, s nimiž tvořili jednotnou masu. Právě té byla součástí i ona…

Nadzdvihla hlavu, krytou kapucí, aby s nenávistí krátce pohlédla k hradbám. Ano, měla obavy, že ji poznají. Ale k tomu, proč zde byla, měla pádný důvod.

Rovný nos jí pomyslně půlil obličej, s velkýma hnědýma očima po stranách. Zpod kapuce jí vyklouzávaly nesouměrné prameny rusých vlasů, vlnící se pod lopatky. Mladá tvář patřila dívce, která čelila tomu největšímu protivníkovi vůbec.

Vést lidi za spravedlností už nebyl její úkol. Přesto se v její mysli rodily různé myšlenky. Vrhnout se na ně? Části z nich se zbavit? Přesně takto by to udělala. Jenomže vše se musí promyslet. Nejsou přípustné chyby ani zkratkovité jednání. A tento dav jí už dávno není podřízený. Je jen jeho součástí. Nikdo ho nevede, neorganizuje. Proto není pro Milici nebezpečný.

Nemohla veřejně vystoupit, přesto se dál snažila obhajovat spravedlnost. Ale tohle nebyl ten hlavní důvod, který ji dnes vtáhl do ulic, přičemž riskovala dopadení. Chtěla se přičinit, aby vrah byl řádně potrestán.

Nehodlala se smířit s myšlenkou, že někdo zabil člověka, který jí byl nejbližší, a že trest byl až absurdní.

Protestovala kvůli vrahovi, který je zároveň jejím bratrem. Jejich otec slouží v čele Milice; díky němu dostal Edward tak nízký trest. Určitě s ním něco zamýšlí. Byla plně odhodlaná na vše přijít. Zatím pro její lepší pocit měla postačit účast na demonstraci.

Noel s Amadorym zaslechli čísi příchod. Vojín, doposud otřesený násilným chováním svého vůdce, schváceně seděl na podlaze. Vyplašeně se ohlédl, zatímco s vůdcem nic nepohnulo.

Sebevědomým krokem, v naleštěných těžkých botách, k nim přicházel vysoký černovlasý muž kolem třiceti let. S hlavou ležérně přikloněnou na stranu se zastavil v rozkročném postoji. Jeho zelené oči působily mrazivě. Silné paže nechal svěšené podél těla, mírně ohnuté v loktech. Na sobě měl vínově červený kabátec, lemovaný zelenými proužky. Na zádech se mu kovovými cvočky leskl nápis *Bojuji za svého vůdce*.

Příslušníci Milice nosili vlasy hladce upravené. On je však měl po stranách na krátko vystříhané, jen v samém středu byly delší a učesané na bok. Byla to jedna ze známek jeho rebelie.

„Amadory, Derek přišel," vykoktal Noel a neobratně se postavil. Využil příležitosti a zmizel vůdci z očí. Věděl, že teď bude mít plno práce s tím, aby Dereka, kterého si nechal zavolat, donutil splnit jeho požadavky.

Noel proběhl kolem Dereka, který na něj nijak nereagoval. Jen zúženýma očima sledoval vůdce, jak stojí u pootevřeného okna.

„Když vidím, jak rychle postupují, říkám si, proč je trochu nepostrašit," zasmál se suše stařík. Skrýval snad obavy? Strach?

„To pro mě znamená co?" zahřměl svým přirozeně hrubým hlasem, bez známek zájmu.

„Než ti odpovím, chci ti připomenout, že pokud nebudeš plnit moje rozkazy, budeš potrestán."

„Řekněte, co po mně chcete," vyštěkl nevrle. V hlase si nedokázal odepřít nevoli.

„Vyžaduji poslušnost!" křikl vůdce. Pohled neodtrhával od davu.

Mluvil na Dereka a stál k němu zády. Tím mu naznačoval opovržení. Vojáka to ale nepohoršovalo. Jeho postoj k němu byl totiž obdobný.

„Vidíš, jaký máme obrovský vliv na lidi, kterým vládnu? Všichni se nás bojí, a proto jsou v ulicích," ušklíbl se pohrdavě Amadory. „Chci," řekl důrazně, otočil se a na okamžik se odmlčel, jeho výhružný pohled padl

přímo na vojáka, „abys svolal skupinu a vyšel s ní k branám. Pokud se někdo pokusí vniknout dovnitř, zastřelte ho! Ale zatím se mezi ně nevrhejte!“

Derekovi zaškubaly koutky úst. Počítal s tím, že velitel si jeho poslušnost ověří. Neřekl nic. Na vzdor nebylo ani pomyšlení – svůj úsudek musel zapřít. S odporem se zašklebil a vydal se plnit rozkazy.

Seběhl schody pokryté vínovým kobercem. Skupince třiceti mužů předal instrukce a vydal se k branám. Tam se setkali s rozlíceným davem.

Derek otevřel vysoké dveře z dubového masivu s vyřezávanými ornamenty. Na chvíli se zastavil. S očima široce otevřenýma hleděl před sebe. Za mřížemi lidé křičeli v masivním shluku, zatímco jeho ozbrojená jednotka mířila k bráně.

V tom halekání, které zaplnilo nádvoří, ho na okamžik napadlo, že by se toho neúčastnil. Mohl by se vysvléct z armádního kabátce? Stát se součástí davu? Odejít pryč a už v této neoficiální válce s civilisty nefigurovat? Ne pro zbabělost, ale kvůli svému přesvědčení. Vidina tvrdého trestu nebo přímé smrti mu však nedovolila ustoupit. Proto raději následoval svoji jednotku, pro kterou byl v této chvíli nejvyšším nadřízeným.

Demonstranty pohled na ozbrojené vojáky pobouřil. Vrhali se na bránu a divoce s ní lomcovali.

„Pusťte nás dovnitř!“ ozývalo se ze všech stran. „My vám ukážeme spravedlnost!“

Nedostalo se jim reakce, přestože skupina vojáků se vzteku a síly masy najednou začala obávat. Při pohledu na lidi zapírající se do mříží a vykřikující hanlivé urážky jim tuhla krev v žilách. Co když se jim povede přes brány proniknout?

Civilisté pochopili, že s nimi nikdo mluvit nebude. Proto se uchýlili k ještě větší agresi. Nastal chaos. S křikem házeli, čím mohli. Jejich vztek pramenil nejen z bizarního trestu, ale rovněž z vládního útlaku. Chtěli se mermomocí dostat dovnitř a nastolit vlastní pořádky. Rozčíleně se proplétali mezi sebou. Vyskakovali na bránu, přitom pokřikovali výhružná slova.

„Vpadněte na ty bastardy!“

„Zastřelte ty hajzly!“ ozval se jiný. Krátce nato přišla ohlušující rána.

Řetěz, který spojoval křídla železné brány, povolil. Mříže byly strženy. Jako divoká voda vylitá ze břehů se rozeběhli po nádvoří. S touto

situací vojáci nepočítali. Moment strachu vystřídal tvrdý moment zaskočení.

Viktorie cítila, že ji dav strhává. Nemohla uhnout, nemohla zastavit. Vzpírala se, hledala skuliny. Za žádnou cenu nesměla projít branou. Jenomže lidé ji přese všechno tlačili vpřed.

Milice se je snažila zatlačit obušky. Stříleli do davu. Nedali se tím však zastrašit.

„Posily! Pošlete posily!“ snažil se jeden z vojáků na Derekův rozkaz přivolat pomoc vysílačkou.

Vojáci nevěřili, že by brána mohla být zbořena. Byla jich proto jen hrstka. Dav si byl vědom své přesily, a proto neohroženě postupoval. Nyní to byli oni, obyvatelé města Jeseniasu, kdo převzal vládu nad situací.

„Dereku!“ volal na přítele Glorián. „To nezvládneme!“ Držel v rukou obušek a odháněl jím od sebe hlouček lidí. Ti ho v kruhu obstoupili. Hledali vhodnou příležitost, aby se na něj vrhli.

Derek se v nepřehledném davu pokoušel najít přítele, který ho volal. Sám přitom zápasil s jedním z rebelů, který ho silnými pažemi zezadu uchopil kolem ramen. Voják se vymrštil a zátylkem ho udeřil do nosu. Muž ho pustil, a když mu Derek vrazil pěstí, vyplivnul krev. Kopem do hrudi ho zneškodnil, pak se vydal na pomoc Gloriánovi.

„Je tady!“ křikl horlivě jeden z vojáků. „Viktorie! Zadržte ji!“

Tohle zvolání v sobě neslo obrovskou sílu. Všichni věděli, co to znamená. Navzdory všudypřítomnému rachotu střelby a křiku se zvolání neztratilo v dechberoucím dění. Doneslo se k uším i jí samotné.

Zahájili po ní pátrání. Vidina odměny visela ve vzduchu.

Viktorie se proplétala mezi hemžícími se lidmi. Chtěla věřit, že ji nedostihnou. Krev jí divoce pumpovala v žilách, tvář zalil ledový pot. V dalším momentě zaslechla, jak na ni někdo hlasitě upozorňuje. Prodírala se s ještě větší vervou. Každého, kdo jí odmítal ustoupit, trefila loktem.

Pokoušela se zjistit, kterým směrem vojáci postupují. Přes dav však nemohla vidět do dálky.

Derek se s obuškem tvrdě pustil do lidí, kteří Gloriána obstoupili. Následně vystřelil do vzduchu, v naději, že výhružný zvuk lidi odežene. Marně. Bylo jim to jedno.

Glorián se k němu postavil zády, a tak jeden kryl druhého. Kolem nich se utvořil ani ne metrový kruh.

„Táhněte!“ křikl Derek varovně. Zbraní pro změnu namířil na ně. Pak znovu vystřelil do prázdna. „Nebudu to opakovat! Rozejděte se!“ vykřikl. Měl přitom nepříčetný výraz. Lidé se konečně rozprchli.

„Gloriáne!“ zahalekal Derek. „Nastartuj Jeep! Musíme je rozehnat!“

Glorián přikývl. Vyběhl po štěrkové cestě. Mezitím Derek bezhlavě pokračoval v rozhánění davu, dokud ho nespolknul.

***

Viktorie se přece jen dostala na okraj masy. Doufala, že teď bude mít možnost útěku a následného úkrytu, než celý chaos utichne.

Jenže v následujícím okamžiku stanula tváří v tvář černovlasému vojákovi, zatímco za ním probíhal boj. Jeho chladné zelené oči, působící v chmurné tváři plné tvrdých rysů zcela bezcitně, přitáhly její pohled. Cítila, že jí bude nanejvýš tvrdým protivníkem.

Posbírala veškerou odvahu a rázným pohledem dávala najevo odhodlání se mu postavit.

Derek přesně věděl, na koho se dívá. V nelítostných zelených očích se objevila podivná jiskra.

Zatímco se v ní přel strach s kuráží, on působil neprůstřelně. Jeho přivřené oči s nelibým šklebem naznačovaly, že nezná slitování. Byl na první pohled naprosto odměřený a chladný.

Natáhl po ní ruku. Přihrbila se a snažila se uskočit. Surově ji drapnul za zápěstí. Na tváři se jí objevil výraz bolesti, současně ale i vzdoru. Její pěst mu zasáhla čelist.

Zdálo se, že to s vojákem nic neudělalo. Jen se kysele zašklebil. Instinktivně napřáhl ruku. Viktorie sebou škubla. V posledním okamžiku si to ale rozmyslel a neudeřil ji.

Za jejího nesouhlasného výkřiku s ní silně smýkl. Pak mávnul na Gloriána. Jeep se prudce stočil k nim, zastavil a stáhlo se okýnko.

„Viktorie?! Ty máš Viktorii?!“ zahalekal užasle. „Amadory bude mít radost!“

Derek neodpověděl. Zastrčil si zbraň do pouzdra a otevřel dveře vozu. Do vzpírající se dívky strčil. Pak ji zamknul v kabině. Její nesouhlasný povyk ignoroval.

„Jeď s ní pryč!“ znělo přímým rozkazem.

„Co? Jak jako pryč?!“

Pro Derekovo jednání neměl přirozeně pochopení. Jeho počin mu přišel scestný. „Vždyť je to Viktorie! Musíme ji předat vůdci!“

„Řekl jsem, ať jedeš pryč!“ naléhal na něj bez vysvětlení.

„Jestli se o tom někdo dozví, odneseme to oba!“ upozornil ho. „Mám rozkazy od velitele!“

„V téhle chvíli, Gloriáne, jsem tvůj velitel já!“ řekl tvrdě a dvakrát udeřil dlaní do dveří – znamení řidiči, aby se rozjel.

„Tak tomuhle vážně nerozumím.“ Glorián s posměškem zavrtěl hlavou.

„Vítej ve světě chaosu,“ pronesl Derek ironicky. Díval se, jak Glorián odjíždí.

Viktorie z jejich krátkého rozhovoru nic neslyšela, ale instinktivně čekala, že se co nevidět ocitne ve vládní usedlosti.

Přidržela se madla za balancování při vratké jízdě. Obdélníkovým oknem se dívala ven. Před ním se drali lidé v nikde nekončícím hlučném zástupu, skrze nějž se řidič snažil projet. Hledala brány pevnosti, ale odtud je vidět nemohla. Podle postupujícího davu si uvědomila, že jedou opačným směrem. Nerozuměla tomu. Kam ji tedy veze, když ne k sídlu Milice?

Glorián byl z jednání Dereka zmaten. A ani tomu rozumět nemohl. Existovaly věci, o kterých jeho přítel s nikým nemluvil. Měl k tomu své důvody. Věděl, že by byl nepochopen, ke všemu i potrestán. Vlastní názor se netoleroval. Vzdor se potlačoval. Takový byl jejich svět.

Glorián vypustil veškeré otázky pokládající sobě samotnému. Místo toho zapřemýšlel, kam vlastně jede. Když opomenul úvahy nad tím, že dělá něco, co ví, že by neměl, myšlenky se začaly ubírat k tomu, aby měl vše rychle za sebou. Dívku vysadí a vrátí se obratem zpět. Jenže – kde se jí má zbavit?

Stíhala ji celá země Gulonska za ohrožování státu a vlastizradu, jak znělo původní obvinění. Dívku, která mu sedí v autě a on ji neveze vůdci, ale pomáhá jí v útěku. Ironie ho přemohla do úsměvu.

Přemýšlel, jestli se nemá vrátit, ale nakonec to neudělal. Dereka měl rád. Nechtěl ho zklamat.

„Hej!“ křikla Viktorie. „Pusť mě ven! Hned!“

„Nejsi zrovna v pozici, kdy bys mi mohla poroučet,“ připomněl jí tvrdým hlasem. S rozvahou se věnoval řízení po opuštěné prašné cestě.

Od davu se vzdálili. Kolem se rozprostírala tichá, dávno mrtvá krajina pouště a skal. Nad nimi se rozléhala pochmurně šedá obloha, coby jeden z němých svědků přetvoření Země současně s jejím vykořisťováním.

„Je mi jedno, jaký máš rozkazy! Chci ven! Pokud mě neposlechneš, máš se na co těšit, až se z tohohle podělanýho auta dostanu!“ křičela rozzuřeně a přitom mlátila pěstí do stěny.

„Uklidni se! Vím dobře, co jsi zač. Div se, nebo třeba ne – nevezu tě Milici,“ řekl.

Jeho slova byla doprovázena – pro ni skrytou – ironickou grimasou. Připadal si na jednu stranu hloupě. Na tu druhou se v duchu modlil, aby se zpráva o jeho činu neroznesla usedlostí.

„Ale!“ vykřikla v pochybách. „Voják Milice mě neveze k Milici! Tenhle svět se fakt zbláznil!“ žertovala. Pak se přece jen zarazila: „Nerozumím tomu. Kam teda jedeme?!“

„Dostal jsem rozkaz!“ obhajoval se Glorián, přitom si urovnal krátké rozježené blond vlasy z čela. Nevěděl, jak jí odpovědět, aby před ní nevypadal jako hlupák, vzhledem k – na první pohled – nelogičnosti situace za posledních asi patnáct minut. Výraznýma hnědýma očima se na dívku podíval do zpětného zrcátka. Přes uzoučké zasíťované okýnko, které je oddělovalo, spatřil její tvář. Doposud ji viděl pouze na fotografii.

Připadala mu hezká. Říkal si, jestli právě to není důvodem Derekova rozhodnutí.

Glorián z jejího výrazu usoudil, že mu přirozeně nevěří ani slovo. Jak by taky mohla? Vždyť byli nepřátelé na život a na smrt.

„Jaký jiný rozkaz jsi mohl dostat než ten, abys mě předal Milici nebo zabil?“ otázala se tvrdě. Její výraz prozrazoval pochyby o všem, co jí říká.

„Nerozumím tomu, proč Derek chtěl, abych tě odvezl pryč,“ zamumlal. „Jinak bych tě už předával Amadorymu. Vy se snad s Derekem znáte?“

„Nikdy jsem ho neviděla. Ani nevím, o kom mluvíš!“ soptila.

Glorián praštil vztekle rukama do volantu. Celá situace pro něj byla čím dál méně snesitelná.

„To se mi snad jenom zdá!“ zakoulel očima. „Jenom mi řekni, kde ti mám zastavit! Ať už jsme od sebe co nejdál!“

Viktorie se ušklíbla.

„To celý je vtip, že?“

Jeep prudce zabrzdil.

„Ne, není. A teď vypadni!“

***

Teprve za dveřmi svého pokoje si Derek oddychl. Dav byl střelbou a vodními děly rozehnán, brány byly znovu zapečetěny. Nikdo z jeho jednotky nepřišel ke smrtelné úhoně. Alespoň na nějakou dobu by měl být klid, než budou znovu nuceni rozzlobené lidi potlačit, jak to jednou za čas situace vyžadovala. Věděl, že vzhledem k postojům monarchy a jeho zákonům to nebude dlouho trvat a střet opět vypukne.

Kabátec odložil na židli svého skromného pokoje, přestože by ho nejraději vhodil do ohně. Od Milice měl vše. Přístřeší, jídlo i přátele. Přesto se potýkal s obrovským odporem k ní.

Právě tady našel útočiště poté, co se od třinácti let potuloval ulicemi. Jeho rodiče spolu žili ve věčných sporech, v nichž hrál roli i alkohol. Neustále mu dávali najevo, že je doma jen na obtíž. Aby se ho zbavili, posílali ho k muži matčiny sestry; jeho strýci. Všude rozkřikovali, že je to spratek a jsou na něj krátcí.

Jeho rodiče o tom nevěděli, ale strýc ho učil a nutil krást. To nezůstalo bez odezvy. Brzy ho čekal nástup do nápravného zařízení pro mladistvé.

Od mládí byl vzdorovitý, a druzí v něm tyto vlastnosti jen utvrzovali. Do zařízení mu přišel dopis od matky. Napsala, že byl pro ni břemenem a je ráda, že se ho zbavila.

Derek začínal být niterně neklidný a vzteklý, až agresivní. Brzy se ukázalo, že to bude moci využít, až ho život odsoudí k existenci na ulici.

Zanedlouho přišel na to, jak se dostat z věznice. Při střídání hlídačů využil chaosu, když spustil poplašné zařízení. Na svobodu se dostal kanalizací.

Celkem se mu dařilo se o sebe postarat. Zařídil si malý skvot při okraji města, aby byl co nejméně na očích. Peníze si obstarával krádežemi. Zkušeností měl koneckonců spoustu, dokonce vděčil svému strýci, že ho to naučil.

Čtyři roky žil na ulici, kde se potýkal s gangy. Díky rvačkám se naučil bojovat. Jedl, co ukradl, nebo v lepším případě – co mu dal majitel bistra z toho, co ten den neprodal.

Jednoho dne procházel ospalý a hladový kolem vily Milice, kde se Amadory se svými bližními scházel dlouho předtím, než se dostal k moci. Na bráně si přečetl nápis *Milice – obrana vlasti.*

Položil špinavou ruku na chladné mříže. Vzhlédl k oknům, kde spatřil hrdě se tvářícího muže. Vešel dovnitř.

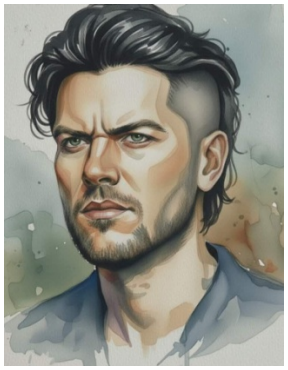
Netušil, co ho čeká, ale neměl co ztratit. Prošel těžkou bránou po vydlážděném chodníku ke dveřím. Tam na něj čekal starší muž v uniformě. Byla to uniforma, kterou Derek dodnes nosil…

Rozepnul si košili a padnul zády do postele, která pod ním zavrzala. Nábytek v jeho ubikaci byl skromný – úzká skříňka s jediným oblečením, které směl nosit – vínově rudá uniforma s bílou košilí. V rohu stál malý stůl s jednou židlí.

Už osmnáct let si denně přehrával vzpomínku na svůj příchod k Milici. Prošel by bránou, kdyby věděl, co ho čeká? Získal ale jistotu, že někam patří, i když zásady Milice nenáviděl. Nabízela prostředky k přežití a konec pouličních bitek a živoření. Zaplatil za to svobodou a vzdal se názoru. Bylo to málo, co dostal na oplátku?

Předešlá vláda parlamentu společně s prezidentem nastolila určité zákony. Ty byly sice postaveny různorodě, zajišťovaly však jakýsi chod, v některých případech byly dokonce prospěšné pro občany. Milice tyto zákony víceméně zachovala. Avšak její vláda se zaměřila na jakýsi druh totalitního systému. Tomu podřídila zákony nové, nebo minimálně jakési dodatky k těm původním. To zajišťovalo upevnění jejich nařízení, ovšem především s ohledem na své vlastní zájmy. Národ Gulonska se ubíral cestou úpadku. Milice pro tentokrát už ani nepředstírala, že by ji to zajímalo. Své postavení si chtěli udržet. Proto se uchýlili k ještě tvrdším praktikám.

Tušili nepokoje, a nadcházející čas to jen potvrdil. Bezpečí, nebo alespoň představy o něm, dosáhli v nejvyšším bodě města Jesenias, na kopci Mount Evile.

Derek

Strmý kopcovitý terén porůstaly husté, ale umírající lesy. Celou pevnost chránily hradby. Běžně nebylo možné se dostat dovnitř. V podkroví

hlídkovali odstřelovači, kolem budovy chodily stráže.

Vojsko Milice se neustále rozrůstalo. V době Derekova příchodu čítalo okolo tisíce vojáků. Tisíc vojáků, dříve tisíc dětí, které jejich rodiče sami přivedli k branám, sem bylo převezeno z dětských domovů nebo je okolnosti, podobně jako Dereka, přiměly se k Milici přidat.

Jednalo se samozřejmě i o dívky. Ty však Amadory jako vojáky odmítal. Byly pro něj podřadné, v jeho očích slabé a bezvýznamné.

Ale uplatnění jim našel. Staly se služebnými, pracovnicemi kuchyně, některé konkubínami vojáků.

U Milice se dbalo především na dobrý výcvik vojáků. Amadory odmítal praktické metody původního vojska. Chtěl vycvičit prvotřídní žoldáky.

Výcvik byl založen na metodě *odměna a trest*. Pokud voják splnil rozkaz, byl odměněn lepším jídlem, konkubínou nebo čímkoli jiným. Pokud se vzepřel, čekala ho samotka, bití, věznění a týrání. Poprava. A bezmála tímto vším si prošel i Derek.

Mhouřil oči. Cítil se ospale. Vychutnával si ticho a klid.

Pak někdo zběsile zabušil na dveře. Polekaně sebou trhnul.

„Kdo je tam?!“ vyštěkl podrážděně.

„Já, Noel!“ ozvalo se zpoza dveří, které se ostýchavě pootevřely.

„Co se děje?“ zaburácel Derek.

„Seběhni rychle do věznice! Glorián…“ řekl a konec věty se ztrácel kdesi na chodbě, v nejistotě, s jakou mu to oznamoval.

„Ksakru, co je s ním?!“

Vyskočil z postele. O přítele měl velký strach, obzvláště když padla zmínka o věznici. Pohotově si nazul boty.

„Mučí ho. Amadory zjistil, co jste udělali. To, že jste Viktorii odvezli, bude mít důsledky,“ upozornil ho chvějícím se hlasem, zatímco v Derekovi by se krve nedořezal.

„K čertu!“ vyjekl Derek a vyběhl z pokoje tak, jak byl. Košile mu vyčnívala z kalhot, u krku rozhalená, boty jen nazuté, nezašněrované, vlasy rozježené… Dveře nechal otevřené a prohnal se okolo Noela. Ten ho následoval. Prázdnou šedou chodbou se ozýval klapot jejich kanad.

„A řekl Glorián *ctěnému* panu Amadorymu, že to byl můj nápad? Já jsem vydal rozkaz strčit ji do auta!“ hučel po cestě.

„Samozřejmě!“ oznámil mu za pochodu. „I přesto Amadory zavelel, aby ho odvedli.“

„Takže mě Amadory bude trestat skrz někoho jinýho!“ vztekal se. Při chůzi si zapínal drobné knoflíčky košile.

„Glorián je odpovědný sám za sebe! Nemusel tě poslechnout!“ konfrontoval ho s pravdou Noel.

Na konci chodby se rozdělili. Derek zamířil ke kanceláři Amadoryho. Nenechal si to od Noela vymluvit. Stoupal po schodech. Noel se zastavil pod schodištěm a doprovázel ho pohledem.

Derek cítil, jak mu krční tepna vzteky škube pod kůží. Horkost se mu valila do hlavy. Bude mít význam žádat o jeho propuštění? Pokud Amadory někoho neposlechne, bude to samozřejmě on.

Bez klepání vpadnul dovnitř.

Amadory seděl za stolem nad pracovními lejstry. Laxně k němu zvedl pohled skrze obdélníkové brýle a ruka mu strnula při otáčení stránky. Jeho rty se zkřivily do samolibého úsměvu.

„Věděl jsem, že přijdeš,“ usmál se s klidem a odložil listy.

„Nechte si své jasnovidecké schopnosti,“ odsekl Derek, „a raději mi řekněte, co dělá Glorián ve vezení!“

„Koukám, že jsi poněkud rozčílený,“ konstatoval nevzrušeně Amadory. „A ty se divíš, když jste udělali, co jste udělali?“

„Prý vám řekl, že ten rozkaz dostal ode mě! Tak proč v té věznici nesedím já, ale on?!“ tázal se zuřivě.

Amadory se pobaveně zasmál.

„Už dávno jsem přišel na to, že bolest a uvěznění tě poslušnosti nenaučí! Tví přátelé – to je tvé zranitelné místo!“

„Co jste to za velitele, když trestáte ty, kteří nic neprovedli?!“ vyštěkl pobouřeně mladý voják a vyšel k veliteli o krok blíž. Vypadalo to, že mu chce dát ránu, ale neudělal to.

„Myslíš, že Glorián nic neprovedl?!“ rozohnil se Amadory. Zvedl se ze židle, aby tak Derekovi připomněl důležitost svého postavení. Když na to voják nic neřekl, Amadory pokračoval:

„Vydal jsem jasný celostátní rozkaz k jejímu dopadení! A ty ji necháš odvézt?! Vysmíváš se mi! To musí přestat!“

„Pro vás představuje nebezpečí! Pro lidi ale naději!“ vyštěkl horlivě.

„Ty si asi neuvědomuješ, na jaké straně stojíš,“ řekl Amadory zlostně. „Pokud by Milice padla, myslíš, že tebe by někdo z těch lidí ušetřil?“

„Mně nejde o sebe!“ zasyčel Derek.

Před očima se mu najednou přehrál dívčin vyjevený pohled, když ji proti její vůli strkal do Jeepu. Měla oči plné strachu, zároveň vzdoru. Zachránil ji. A vůbec toho nelitoval!

„Mně je jedno, o co ti jde! Nezáleží mi na tom, stejně jako mi nezáleží na tobě! Buď budeš poslouchat, nebo tě nechám zavřít až do konce života! A teď mi zmiz z očí!“ štěkl Amadory.

Derek zuřivě odfrkoval a vypochodoval z místnosti.

Ničeho nedocílil. Jeho slovo nic neznamenalo. Cítil se bezvýznamně.

Bude moci ještě nějak odporovat systému, když má slabá místa, o nichž velitel ví?